

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 13.12.1971, sp. zn. 3 To 21/71, ECLI:CZ:NS:1971:3.TO.21.1971.1

Číslo: 51/1972

Právní věta: Jestliže pachatel loupeže svou oběť úmyslně usmrtí, dopouští se trestného činu vraždy podle § 219 tr. zák. v jednočinném souběhu s trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 13.12.1971

Spisová značka: 3 To 21/71

Číslo rozhodnutí: 51

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Loupež, Souběh, Vražda

Předpisy: 140/1961 Sb. § 219
§ 234 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 51/1972 sb. rozh.

Jestliže pachatel loupeže svou oběť úmyslně usmrtí, dopouští se trestného činu vraždy podle § 219 tr. zák. v jednočinném souběhu s trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 13. 12. 1971 sp. zn. [3 To 21/71](#).)

Rozsudkem krajského soudu v Plzni ze dne 13. května 1971 sp. zn. 1 T 10/71 byl obviněný uznán vinným trestným činem vraždy podle § 219 tr. zák.

Podle výroku rozsudku se uvedeného trestného činu dopustil tím, že dne 18. července 1970 ve večerních hodinách v Plzni rdoušením a škrcením způsobil smrt udušením S. P. a potom její byt prohledal a odcizil na hotovosti 485 Kčs, vkladní knížku s vkladem 500 Kčs, ze které nakonec vybral 300 Kčs, dvoje náramkové hodinky, dvě propisovací tužky, kapesní zrcátko a klíče od bytu.

K odvolání rodičů obviněného a krajského prokurátora uznal Nejvyšší soud ČSR obviněného vinným trestným činem vraždy podle § 219 tr. zák. a trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák.

Z odůvodnění:

Obžalovaný kritického dne ve snaze zmocnit se cenných věcí poškozené, o níž věděl, že bývala velmi zámožná, pod záminkou vyřízení vzkazu matce, počal poškozenou v jejím bytě oběma rukama zezadu rdousit. Ve rdoušení pokračoval i potom, kdy poškozenou povalil na gauč v úmyslu ji usmrtit. Když se mu již zdálo, že je mrtvá, ve rdoušení ustal, avšak když poškozená po chvilce začala chroptit, vzal v bytě provaz, jehož smyčku poškozené dal na krk a velkou silou jej utáhl tak, že se přitom levou rukou opíral o trup poškozené a takto ji škrtil tak dlouho, až přestala jevit jakékoliv známky života. V odůvodnění napadeného rozsudku v souladu s výsledky provedeného dokazování krajský soud správně popsal, jakým způsobem si obžalovaný po usmrcení S. P. v jejím bytě počínal a které věci v bytě odcizil, v jakém stavu byt zanechal a kdy jej opustil.

Krajský soud pochybil, pokud žalovaný skutek posoudil jen jako trestný čin vraždy podle § 219 tr. zák. Mylně dovedl, že obžalovaný sice svým jednáním naplnil též znaky trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., že však tento trestný čin je konzumován trestným činem vraždy, a nesprávně vyslovil právní názor, že jednočinný souběh trestného činu vraždy s trestným činem loupeže je vyloučen.

Krajský soud přehlédl, že ustanovení § 234 odst. 1 tr. zák. zajišťuje trestní ochranu chráněným zájmům, kterými jsou jednak svoboda člověka, jednak jeho majetek. Ustanovení § 219 tr. zák. směřuje k postihu pachatelů, kteří svým jednáním zaútočili proti zákonem chráněnému zájmu, kterým je lidský život. V obou případech jde o nejzávažnější trestné činy uvedené ve zvláštní části trestního zákona, chránící však různé zákonem chráněné zájmy. Obžalovaný tím, že v úmyslu zmocnit se cenných věcí poškozené vykonal na poškozené násilí, naplnil se po objektivní i subjektivní stránce znaky trestného činu loupeže. Svým jednáním porušil a ohrozil zákonem chráněné zájmy, kterými je svoboda a majetek osoby. Svým dalším jednáním, kterým poškozenou záměrně usmrtil, naplnil znaky trestného činu vraždy podle § 219 tr. zák. jak po stránce objektivní, tak i subjektivní, a tímto jednáním zničil předmět chráněného zájmu, konkrétní lidský život. Ke konzumpci trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. trestným činem vraždy podle § 219 tr. zák. nedošlo proto, že trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. není společensky méně závažným trestným činem, který by ve vztahu k trestnému činu vraždy byl bez významu. Obžalovaný měl být proto shodně s obžalobou uznán vinným jak trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., tak i trestným činem vraždy podle § 219 tr. zák., neboť tyto trestné činy spáchal v jednočinném souběhu.